

[Aage Fogh.]

for, at man i Grønland ønsker at beskatte sukker og ikke øl, og det håber jeg at få nærmere oplysning om i udvalget.

Det andet problem, jeg gerne vil have lidt oplysning om, er spørgsmålet om pristallet. Jeg kunne muligvis have skaffet mig disse oplysninger ad anden vej forud for behandlingen her i tinget, men jeg håber, at vi i udvalget kan få lidt nærmere oplysninger om de forskellige pristal, der er tale om, på hvilke grundlag de er beregnet, og om det i Grønland må menes, at det er forsvarligt, at man holder de udgiftsstigninger, der her er tale om, uden for de lønregulerende pristal.

Altså, jeg ønsker i udvalget at få disse spørgsmål besvaret og skal ellers anbefale en hurtig og velvillig behandling.

Kristian Kristensen: Jeg kan også tilsige mit partis støtte til velvillig behandling af lovforslaget. Forholdene i Grønland er jo nok ikke sådan, at man kan tænke på en indkomstbeskatning, og derfor er det vel naturligt, at man har holdt sig til denne afgift på forbrugsvarer. Det er ikke noget, vi fra retsforbundets side ynder.

Når jeg tænker på denne 100 pct.s forøgelse af afgiften på sukker, må jeg ligesom den foregående ærede taler spørge: kunne man f. eks. ikke have taget spiritus i stedet for? Afgift på sukker er jo bl. a. en særlig byrde for dem, der skal forsørge en stor familie. Den første ærede taler nævnte sukkeret i forbindelse med luksusbetonede varer. Jeg ved ikke, om man kan henregne sukker til luksus. I det kolde klima i Grønland er sukker et meget eftertragtet og meget værdifuldt næringsmiddel, fordi det har den hurtige forbrænding.

Der er en anden ting, jeg som grundskyldsmænd gerne vil nævne. Jeg vil bede regeringen om at gøre Grønlands landsråd opmærksom på den udmærkede lejlighed, man har til at indføre grundskyld i Grønland, inden grundene har fået større værdi, og inden værdien af dem er gået i private lommer. Der anlægges havne, der anlægges veje, og der anlægges fabrikker. Derved opstår der centrale pladser, som får en vis værdi, og vi ved hernede fra, at hvis denne værdi ikke inddrages i den fælles kasse, til

fælles formål, går den i de private lommer. Det kan vi forhindre. Når vi taler om indførelsen af grundskyld hernede, er der en ting, vi skal drøfte, nemlig erstatning til dem, der har købt jorden, købt værdierne. Men i Grønland er der en meget gunstigere lejlighed til nu at få praktiseret den, og det vil efter min opfattelse være tåbeligt at lade de centrale pladsers værdi gå i private folks lommer. Vi ser hernede, at når grundrenten går i private lommer, bliver det normalt i de lommer, hvori der i forvejen er mere, end hvad der ellers er i gennemsnit. Jeg henleder opmærksomheden på dette og håber, man vil gøre sin indflydelse gældende på dette område ved drøftelserne med det grønlandske landsråd. Jeg synes, det er en god idé at give det.

Til gengæld har det grønlandske landsråd givet os en god idé; flere af de ærede ordførere har været inde på det. Det drejer sig om det, der står i lovforslagets § 2, stk. 2. Det er meget bemærkelsesværdigt, og jeg vil gerne citere et par linjer af lovforslagets bemærkninger til denne bestemmelse. Det hedder heri:

„Grønlands landsråd vedtog, at de i § 1 omhandlede afgiftsforhøjelser ikke må medføre en forhøjelse af det grønlandske løn- og prisniveau til skade for de frie erhververe i Grønland.“

Det er blevet oplyst her, at denne bestemmelse er truffet af et landsråd, der består af 11 lønmodtagere og 2 frie erhververe. Dog ser landsrådet altså klart, at disse afgiftsforhøjelser ikke bør indgå i pristallet, således at løn- og prisniveauet også for højes, da det ville komme til at virke tåbeligt. Det er så meget mere bemærkelsesværdigt, at man ser sådan på spørgsmålet i Grønland, som vi i det øvrige Danmark gør noget helt andet. Det er værd at tænke over, at medens Grønlands landsråd vedtager en sådan bestemmelse og man hernede ved fremsættelsen af lovforslaget anerkender det berettigede i, at disse afgiftsforhøjelser holdes uden for pristallet, for at de ikke skal forstyrre prisniveauet, indregnes hernede afgifterne i pristallet og medvirker derved til de stadige løn- og prisstigninger til skade for de frie erhverv, til skade for vor konkurrenceevne og i det lange løb til skade for os alle. Jeg